

AYBİKE ERTÜRK

VOTKA &PERA

DESTEK YAYINLARI: 717

EDEBİYAT: 191

AYBIKE ERTÜRK / VOTKA&PERA

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Çiğdem Uğurlu
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Fatih Doğan
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Ali Türkmen

Destek Yayınları: Ekim 2016
1.-3.Baskı: Ekim 2016
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-166-5

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel.: (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 29652
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

AYBIKE ERTÜRK

VOTKA &PERA

Babam Metin'e ve annem Ayla'ya...

Yazar Hakkında

Aybike Ertürk, 1979 yılında İstanbul'da doğdu. Özel Kalamış Lisesi'ni bitirdikten sonra Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Çeşitli reklam ajanslarında metin yazarlığı yaptı. 2004 yılından itibaren yazma hayatına televizyon dizilerinin senaryolarını kaleme alarak devam eden yazarın ilk romanı *Bayan Hiçbiri*, 2015 yılında yayımlandı.

*Ah bir kurtulsam kendimden
Beynimde volta atan tilkilerden
Kafamın içine soksam küçük bir avcı
İpe dizsem, çıkartsam kulağımdan postlarımı...*

Mayıs 2014

Gümüşsuyu/İstanbul

Prostat kanserinden ölen üst komşum, sevgili apartman yöneticimiz Emin Amca'nın yatak odasının tavanına bıraktığı sıva lekesi, bilmem kaç senenin üzerine ilk defa gözüme batıyordu o gece. Acılar içerisinde işlemeye çalışırken bana bıraktığı bu zehirli hatırayı boyatmaya içim elvermemiştii bir türlü. Bu ölümlü dünyada kimi kimsesi olmayan; kapıcı, esnaf ve bir iki uzak akrabasının katılımıyla kalkan cenazenin ardından, Emin Amca'nın zamanında bu dünyada yaşadığının tek kanıtı; pul pul olmuş, kabarmış, sarı lekeyi yok etmenin onun varoluşuna saygısızlık olacağını düşünmüştüm. Ben de bu dünyadan göçüp gittiğimde, bıraktığım tek izin kabarmış bir sıva lekesi olmasını dilerdim ama maalesef daha tatsız izler bırakmıştım otuz beş yıllık yaşamımda.

Şehrin pisliğini temizleyen çöp kamyonunun gürültüsüyle, geçmişin kirli anılarından sıyrılıp dünyaya döndüm. "Biz bu saatte sizin pisliğinizi temizlemek için ayaktaız; uyanın!" demek isteyen çöpçülere dublaj yapan konteynerin metalik sesi kulağımı tırmaladığında saatin beş olduğunu ve yaklaşık üç saattir kıpırtısız yattığımı fark ettim. Ayakucumda yatan Roxy, her sabah saat beşte yaptığı gibi ona yemek vermem umuduyla kırta kırta üzerimde yürüyerek kafasını çenemin altına soktu ve gırlamaya başladı. Onu bile şaşkına çevirecek bir çeviklikle yataktan kalkıp mamasını koyduktan sonra ışı ışı İstanbul manzarasıyla aydınlanan salonuma geçtim.

Sürgü kapılı balkon camlarını iki yana doğru açıp bahar havasını içime çektim. Günün en sevdiğim saatleriydi. Deniz trafiği tam manasıyla başlamamış, Karadeniz'e doğru aheste aheste yol alan bir yük gemisiyle, bir iki ufak balıkçı teknesinin yol açtığı buruşukluk dışında deniz çarşaf gibi serilmişti karşıma. Gün yavaş yavaş ağarmaya başlarken, Aksaray pavyonlarına dönen "Havalı Boğaziçi Köprüsü" kırmızı, mavi, yeşil ışıklar saçarak tüm heybetiyle dikiliyordu denizin tepesinde. Keşke yapmasalardı. Eski hali iyiydi... Daha mazbut, daha ağırbaşlı bir görüntü sergiliyordu. Köprünün ışıkları beni hipnotize ederken, uzun zamandır ne zaman köprüye baksam kafamda çalan tezahürat tüm netliğiyle kulaklarımı çınlatmaya başlamıştı yine.

"Atla Apo... Rambo Apo..."

Küçükken, Erenköy'ün en güzel bahçesine sahip apartmanımızın birinci katında otururdu Rambo Apo. O zamanlar hayran olduğum, büyüdükçe aslında beyninin yerinde bir sünger olduğunu fark ettiğim, kahramanım Rambo Apo... Mahallenin bütün çocukları balkonunun altında, "Atla Apo, Rambo Apo!" diye tezahürat yapar, yeterli çoğunluğa ve coşkuya erişildiğinde Rambo Apo, korkusuzca balkon demirine çıkıp veletleri selamladıktan sonra atıverirdi kendini birinci kattan aşağıya. Toprak zemine düştükten sonra ise tek kelime etmeden alkışlar eşliğinde terk ederdi sahneyi. İşte, son zamanlarda ne zaman Boğaziçi Köprüsü'ne baksam, biz veletlerin "Rambo Apo!" tezahüratları çınılıyordu kulaklarımda.

Güneş iyiden iyiye yüzünü gösteriyordu artık. Trafik başlamadan çıkmam gerekiyordu evden. Son zamanlarda duygularıma tercüman olan *Radio Head*'den *Creep* eşliğinde tıraşımı olup en sevdiğim beyaz gömleğimi giydim. Gergindim; hem de çok. Bir şişe votkayı gırtlığımdan aşağı akıtmamak için delicesine mücadele veriyordum ama yapmadım.

Komodinin üst çekmecesinde duran, babamdan kalma, siyah deri kayışlı *Monte Blanc* saati koluma takıp aynanın karşısında kendime baktım. Hiç fena görünmüyordum. Hatta kendimi yakışıklı bulduğumu bile söyleyebilirim. Pera, uzun zamandır böylesine bakımlı görmemişti beni. Keşke görseydi diye geçirdim içimden. İlık dudaklarını dudaklarımda hissettim. Her zaman yediği tarçınlı şekerin kokusu, yine tatlı tatlı genzimi yaktı. Ama ne votka ne de Pera'ya yer vardı o sabah hayatımda.

Arabama bindiğimde saat altı olmamıştı daha. Mayıs güneşi tepemde yükselirken önce tenteyi açtım; ardından da teybin sesini... Arabada çalmaya devam eden *Creep*, lüzumsuz bulduğum yaşamımı yüzüme vururken coşkuyla eşlik ettim şarkıya. Bomboştular yollar. Sadece on beş dakika sonra köprünün üzerindeydim. Kalp atışlarım hızlanmış, kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Direksiyonu sıkı sıkı tutan avuçlarımdan sızan ter ellerimi yakıyordu. Köprünün ortasına geldiğimde dörtlülerimi yakıp vakit kaybetmeden indim arabadan. Çok rüzgâr vardı. İnsanı uçuracak kadar kuvvetli. Koştum, parmaklıkları geçtim. Kulağında veletlerin sesleri. "Atla Apo... Rambo Apo! Bir polis sireni arkamda. Keşke ılık bir şişe votka olsaydı yanımda. İkinci parmaklıkları aşırıp üzerine çıktım korkulukların ve korkusuzca atıverdim kendimi İstanbul'un kucacağına.

Düştükçe düştüm, bitmedi anasını satayım. Sanki aylar yıllar geçti ama ben bir türlü geçemedim kendimden. Yanaklarım kulaklarımda, vücudum titriyor, çılgılığım içime kaçmış beynimi patlatıyordu. Sonrası... karanlık.

Bugün genç bir adam kendini Boğaz'ın serin sularına bıraktı. Adı Arda'ydı. Rahmetli Mehmet Ergin ve Mine Moran'ın biricik oğlu, Pelin Moran'ın sevgili ağabeyi ve Pera Doğan'ın hayatının aşkıydı.

Üç yıl önce...

Arabayı sokağın ortasında bırakıp elimde, tek suçu benim gibi bir denyoyla karşılaşmak olan, soluğu kesilmiş, hırıldayan yavru kediyle veterinerden içeri girdiğimde fark ettim ayaklarımın çıplak olduğunu. Gri ve sarı rengin hâkim olduğu bekleme salonunda, ruhunu teslim etmek üzere olan bir teyze, tırnakları ojeli kanişiyle uyukluyor, nereye baktığını anlamadığım şaşı, genç bir adam da, “Michelin yıldızlı” şef edasıyla yeniyetme bir kıza, gelmiş geçmiş en kral kedi mamasını satmaya çalışıyordu.

Sadece birkaç saniye içerisinde boş gözlerle bana bakan ve işime yaramayacağına karar verdiğim bu üç kişiyi es geçerek muayene odası olduğunu düşündüğüm odaya, canına kastettiğim yavru kedi, en sevdiğim yırtık pırtık sarı ev tişörtüm ve erkekliğimi yerin dibine sokan bir feryatla, “Nefes almıyor. Sütlü ekmek veriyordum sonra birden kesildi sesi” diye etkileyici bir giriş yaptım.

Oldum olası sevmişimdir çok soru sormayan insanları. Pratik zekâsına hayran kaldığım ve maskesini çıkardıktan sonra etli dudaklarına da hayran kalacağım veteriner kız; ameliyat ettiği ufak köpeğin operasyonuna ara verip eline aldığı koca cımbızı yavrunun gırtlığına soktu ve büyük bir ustalikle çıkardı koca ekmek parçasını. Ben minnetle kendisine teşekkür ederken, o da mesa-

feli bir şekilde bana bekleme odasının yolunu göstermiş, işi bittikten sonra bizimle ilgileneceğini söylemişti.

Uyanalı sadece yirmi dakika olmasına rağmen, yavru bir kediyi eve almış, hayvanı kafası büyüklüğünde sütlü ekmekle öldürmeye çalışmış ve iflah olmaz bir çük beyinli olarak hayvanı kurtarsın diye getirdiğim veteriner kıza yükselmeyi başarmıştım. Üstelik işte olmam gereken saatte, veterinerden çok, şirin bir mahalle kafesini andıran Pera Veteriner Kliniği'nin mama ve köpek kokan salonunda, güzel dudaklı veteriner kızın elimdeki yavrunun aşılarını yapması için bekliyordum.

İşe çok geç kalmıştım. Danışmada oturan çocukla göz göze gelmek için çaba harcasam da şaşı çocuğun nereye baktığını bir türlü kestiremediğimden pes ettim ve yekten dikildim karşısına.

“Apar topar çıktım evden, üzerimde para da yok. Şimdilik ufaklığı size bıraksam, siz arkadaşın neye ihtiyacı varsa yapsanız, ben de akşam iş dönüşü alsam?” diye sordum en sevimli halimle. Şaşı çocuk bu tekliften çok hoşlanmasa bile sözüne güvenilmez biri olduğundan habersiz, çıplak ayaklarımın ve zavallı görüntümün hatırına salıverdi beni klinikten.

Hızlıca duş yapıp gazeteye gittiğimde saat ona geliyordu. Günlerden cumartesi olduğu ve yazışlarının yarısı bir gece önce dış haberler müdürü Melih'in doğum gününde koptuğu için geç kalmam pek göze batmamıştı. Ama yine de Taner Emmi'nin (kendisi bizim gazetenin genel yayın yönetmeni olur) yazışlarında fuzuli yer kapladığıma kanaat getirdiğini, beni görünce yüzünde oluşan bok koklamış ifadeden anlayabiliyordum. Ne var ki yazışlarının en kıdemli editörüydüm ve işimde iyi olduğumu düşünüyordum. Ta ki Taner Emmi, gömleğinin yakasına tıktığı ipek fularıyla çakma bir Yeşilçam jönü kılığında odasından başını uzatıp, “Arda, biraz odama gelir misin?” diye seslenene kadar.

Gazeteci olmaya üniversite sınavında, altıncı tercihim olan gazeteciliği kazanınca karar vermiştim. Okulun daha ikinci ayında gazeteci olmak için doğduğumu hissetmeye başlamış, ilk yılın sonunda ise sadece okuyarak bir cacık olamayacağımı anlayıp bir an önce büyük bir gazeteye kapağı atmaya karar vermiştim. İlk yaz tatilinde bütün büyük gazetelere başvurduğum; ama hiçbirine kabul edilmedim. İkinci yıl da kabul edilmedim. Ama üçüncü yıl enteresan bir şekilde Türkiye'nin tirajı en yüksek gazetesine kapağı atmaya başardım. Tek sıkıntı, orada bir gazeteci adayı olarak değil, garson olarak çalışmamdı.

Gazetenin bütün duayenleriyle, yazarları müdürlerinden medya patronumuza kadar herkesle tanışıp damaklarında hoş bir tat bırakmam da gazetenin barında işe başladığım o yaza denk geliyordu. Açık ara hayatımın en kral yazıydı. Onlar içmeyi seviyordu, bense onlarla aynı havayı solumayı. Tabii arada zıkkımlandığım bedava votkanın o yazın en kral yaz olarak kayıtlara geçmesinde etkisi büyüktü. Velhasıl mezun olur olmaz gazetenin yazarlarında editör asistanı olarak ilk adam gibi stajıma başlamıştım. Geçen üç yılın sonunda dünyanın en uzun staj yapan denyesi unvanını alıp önce sözleşmeli, ardından da kadrolu olarak gazeteye kazığı çakmıştım sonunda. Tabii üç yıl stajyer olarak dayanabilmemde rahmetli babamdan kalan Bağdat Caddesi'ndeki gayrimenkullerin payı yadsınamazdı.

İlk başlarda her şey çok güzeldi. Bizler yazarlarında çalışmıyor, dünyayı kurtarıyorduk. Bu ülkenin vatandaşları bize borçluydu. İyi, kötü; doğru, yanlış bizler sayesinde deşifre oluyor, halkımız aydınlanıyordu. Ne var ki bir süre sonra, çok sevdiğim abilerimin, vicdanlarını ofislerine girer girmez kesonlarının üst çekmesine kilitlediğine, solcu abilerin sinyal vermeden sağ şeride geçtiğine ve onları takip eden konvoydakilerin zincirleme kaza yaptıklarına

şahit oldum. Böylece önce mesleğe; sonrasında da bu çarkın dişli-
lerinden biri olarak kendime saygımı yitirmiştım.

İşte bu yüzden, “sütlü ekmekle öldürmeye çalıştığım yavru kedi-
yi kurtarma operasyonu” yüzünden gazeteye geç kaldığım o cumar-
tesi günü, genel yayın yönetmenimiz Taner Olcay, gündem ve po-
litika haberlerine bakan bendenize; arka sayfa, ikinci sayfa ve blog
yazarlığından köşe yazarlığına terfi etmiş “genç ablamızın” sorum-
luluğunu verdiğinde ağızımdan tek bir kelime çıkmıştı: “Eyvallah...”

Hakikaten de eyvallahtı. Razıydım. Ülke soyulup soğana da
çevrilse, canım memleketimin topraklarında nükleer santraller
de filizlense, “demokrasi” kelimesinin tek falsosu büyük ünlü uyumuna uymayışı da olsa ben; sahibini bulmak için kıta geçen kedi,
erkeğin parmağına halkayı nasıl geçirirsin türevindeki köşe yazı-
ları ve PR’cıların parselediği ikinci sayfada üç maymun gibi ya-
şamaya mahkûm edilmişim. Mutsuz muydum? Asla! Haber yap-
mak istediğim, ancak genel yayın yönetmeninin aldığı telefonlar
sonucunda çiğneyip yutmak zorunda kaldığım haberlerin midem-
de taşlaşması sorunsalından da böylece kurtulmuş oluyordum.

Kötü başlayan günüm, gazetede aynı hızda devam ederken an-
nemden gelen telefonla daha da iç sıkıcı hale geldi.

“Arda, nasılsın canım?”

“İyiyim anne sağ ol. Çalışıyorum.”

“Sen nasılsın?” diye sormamamdan meşgul olduğumu anlamış
olacak, hemen konuya girdi annem.

“Yemeği hatırlatmak için aradım. Şimdiden ayarla kendini,
haftaya cumartesi. Gözünü seveyim başka program yapma ve geç
kalma Arda. Saat sekiz buçukta Wall’da. Erken gelersen terasında
bir şeyler içeriz dedik. Biz yedi buçuk gibi orada oluruz.”

“Anne ya, daha bir hafta var; haberleşiriz” diyerek kendisini
savuşturacaktım ki annem kararlı bir ses tonuyla araya girdi.

“Arda, lütfen son dakikada yine bir şey çıkarma. Zor durumda bırakma beni.”

Köşeye sıkışmıştım. Her zaman olduğu gibi yine duygu sömürsü yapıyor ve her zaman olduğu gibi yine bu eski Kızılderili numarasını yemesem de pes ediyordum.

“Tamamdır merak etme. Cumartesi günü *Wall*’da. Hoşça kal.”

“Arda, dur kapatma hemen. Hasan’ın babası Hilmi Bey aradı mı seni?”

“Yo hayırdır? Niye arayacaktı?”

“Geçen gün benden telefonunu aldı. Erenköy’deki evi bir müteahhit istiyormuş.”

Bir an kalakaldım. Gitmesem de görmesem de o ev benim evimdi. Çocukluğumdu, babamdı, Rambo Apo’ydu, misketlerimdi. Yatağımın altına gizlediğim Samantha Fox takvimimdi. O bina orada durduğu sürece biz de oradaydık. 1988 yılına sıkışmış faniler olarak yaşıyorduk hâlâ Erenköy Hamam Sokak’taki evimizde. Üzül müştüm hem de çok.

“Nasil yani yıkacaklar mı evi?” derken sesimdeki hayal kırıklığını gizleyememiştim.

“Yeterli çoğunluk onay verirse evet. Müteahhit demiş ki, eğer şimdi kendi rızanızla yıktırmazsanız bir iki seneye devlet, deprem yönetmeliğine uygun değil diye üç kuruşa çıkartır sizi buradan.”

Üzüntüm yerine öfkeye bıraktığından, “Siktirsin!” dedim. Annem şaşırmış, doğru duyup duymadığını teyit edercesine, “Efendim?” dedi.

“Diyorum ki bıraksın bu işleri. Çocuk mu kandırıyor? Yok devlet almış da, yıkarmış da. Bulmuş bizim saf tintonları, aklınca korkutuyor işte!”

“Neyse haberin olsun. Hoş, fena fikir de değil hani. Bina dökülüyor artık.”

Bu kadının duyarsızlığı beni çileden çıkartıyordu. Kalbini kırmamak için konuyu kestirip attım.

“Bence bayağı fena bir fikir anne, ama neyse... İşim var şimdi. Sonra konuşuruz.”

“Tamam canım. Öpüyorum çok.”

“Hoşça kal.”

Telefonu sinirle kapatıp masaya attım ve kendimi ikna edercesine, “Nah yıkarlar!” dedim. Kesmedi bir daha söyledim. “Nah yıkarlar!” Şimdi, yanımda oturan mesai arkadaşım Ayşe, kafasını bilgisayardan kaldırmış, kaygı dolu gözlerle bana bakıyordu.

“İyi misin sen?” diye sordu.

“Hayır değilim” dedikten sonra bir sigara çıkartıp sakinleşmek için kapının önüne indim.

Gazete alışanları, bir hayli sömürülen... Özür dilerim daha doğrusu, çok özverili insanlar olduklarından, patronlar çalışanları için her Őeyi düşünmüş; kuafrden spor salonuna kadar tüm ihtiyaçlarını gazetede giderebilmeleri için hiçbir masraftan kaınmamışlardı. İşte bu yüzden, annem ve uyuz kocasıyla buluşaağım o cumartesi günü, sayfalar yazışlarında tek tek mandala asılıp tamamlandıktan sonra, boktan bir haftanın sonuna gelmiş olmanın verdiği rehavetle kesonumun üst çekmecesinde duran mataramdan koca bir yudum "hak ettin votkası" alıp gazetenin berberi Musa'ya sa sakal tıraşı olmaya gittim.

Severdim Musa'yı, keyifli çocuktu. Bir altmış beş boylarında, kara kuru genç bir adamdı. Esmer tenine tezat gök mavisi gözleri, ne kadar kontrol etmeye çalışsa da sinirlendiğinde yahut heyecanlandığında ortaya çıkan Őivesi ona çocuksu bir sevimlilik ka-tıyordu. Ayrıca, Türkiye'nin önde gelen entelektüelleriyle geçirdiği onca yılın üzerine, odunu bağlasan iki kelam edecek kıvama gelirdi ki Musa da bunu iyi başarıyordu. Her gittiğimde ülkeyi kurtarıyor, futbol konuşuyor, gündem zayıfsa karı-kız, araba türünde bilumum erkek sohbetlerine dalıyorduk. Arada ince ince demlenmeyi unutmuyorduk tabii. Enteresan bir yeteneği vardı Musa'nın. Kimin saına dokunursa onun tüm sözcüklerini ezberleyiveriyor, noktasına virgülüne, hatta tonlamasına kadar söyle-